

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.202 van 23 oktober 2013
in de zaak A. 207.419/XIV-34.728**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Peter JP Lips
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Louizalaan 475, bus 15
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 december 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 91.612 van 19 november 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9435 van 5 februari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter JP Lips, die verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 21 december 2010 het land binnen en verklaart zich op 22 december 2010 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 14 december 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt met een arrest van 15 maart 2012 de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het cassatieberoep tegen dit arrest wordt met een beschikking van 22 mei 2012 door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard.

Op 29 maart 2012 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker dient op 30 april 2012 tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een beschikking van 22 oktober 2012, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

Met een arrest van 19 november 2012 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/73, § 3, van de Vreemdelingenwet de afstand van geding vast omdat geen van de partijen binnen de gestelde termijn zou hebben gevraagd om te worden gehoord. Dit is het bestreden arrest.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4.1. De verwerende partij werpt in de memorie van antwoord op dat de verzoeker het vereiste belang bij het ingediende cassatieberoep ontbeert aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris niet meer over discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12°, van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast. Bij een eventuele vernietiging van het oorspronkelijk genomen bevel, genomen op basis van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker ter kennis te laten brengen. Indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan betrokkene een bevel zou worden betekend, kan de gemachtigde op wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven. De door de verzoeker ter ondersteuning van deze ingeroepen schendingen aangehaalde vrees werd reeds beantwoord door de asielinstanties en bovendien werd in het verzoekschrift niet concreet uiteengezet waaruit blijkt dat er een reëel risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

4.2. In zijn enig middel betoogt de verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met zijn vraag tot horen ingediend naar aanleiding van de beschikking van 22 oktober 2012.

De vraag tot horen van de verzoeker verschaftte hem de mogelijkheid het ontbreken van het vereiste belang, zoals vastgesteld in voornoemde beschikking, te betwisten. Met deze vraag tot horen gaf de verzoeker te kennen niet in te stemmen met de door de beschikking aangegeven grond tot verwerping van het beroep tot nietigverklaring.

De verzoeker beschikt bijgevolg over het vereiste belang bij huidig cassatieberoep. De exceptie is ongegrond.

V. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65, eerste lid, 39/2, § 1, en 39/73, van de Vreemdelingenwet en een “kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak”. Hij licht dit als volgt toe:

“In antwoord op de beschikking van 22 oktober 2012 (...) vroeg verzoekende partij op 29 oktober 2012 per aangetekend schrijven om te worden gehoord (...).

Haar aangetekend schrijven werd - zo wijst de E-Tracker van bpost uit - op 31 oktober 2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ontvangen (...).

Daarop volgde niettemin de bestreden beslissing.

Verzoekende partij vroeg daarop om de debatten te willen heropenen wegens een kennelijk administratieve fout bij de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Hoofdgriffier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meende dat "het arrest niet kon worden ingetrokken noch herzien noch als "onbestaande" worden beschouwd."

De vaststelling van afstand van geding is kennelijk foutief en het recht van verzoekende partij om te worden gehoord wordt hierdoor geschonden. Schending van artikel 39/73 van voormelde Wet van 15 december 1980.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon om voorgaande niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing ontnemt verzoekende partij eveneens haar recht op beroep verleend door artikel 39/2 van voormelde Wet van 15 december 1980.”.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het enige middel en repliceert hij als volgt:

“Verwerende partij stelt vast dat het administratieve dossier de vraag om te worden gehoord niet bevat. Anderzijds staat met stuk nr. 3 vast dat het verzoek om te worden gehoord wel degelijk werd ontvangen.

Het feit dat het ontvangen verzoek om te worden gehoord niet in haar administratieve dossier terechtkomt kan verzoekende partij niet worden aangewreven.

Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang in hoofde van verzoekende partij op.

Zij argumenteert dat de minister c.q. de staatssecretaris gebonden is door artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 en een bevel om het grondgebied te verlaten moet afleveren omdat de onderliggende bestreden beslissing dit artikel 7, eerste lid, 1° van voormelde Wet van 15 december 1980 inroept.

Met de exceptie vraagt verwerende partij eigenlijk dat uw Raad de middelen in het verzoekschrift tot vernietiging beantwoordt terwijl deze beoordeling van de feiten en middelen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt. Uw Raad kan zich niet in de plaats stellen en de beslissing voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nemen.

De exceptie is niet ernstig en kan niet worden weerhouden.

In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven dient verzoekende partij uw Raad wel degelijk voldoende aan de hand van feiten en een schets van het verloop van de procedure en dit met stavingsstukken ondersteund toe te lichten opdat uw Raad zou kunnen vaststellen dat er kennelijk een verkeerde juridische kwalificatie en onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak voorligt.

De toelichting is geen vraag tot inhoudelijke beoordeling ten gronde.

Anderzijds indien verzoekende partij onvoldoende toelichting bij haar middel zou geven dan zal voorzeker verwerende partij de exceptio obscuri libelli inroepen. Verzoekende partij kan niet worden verweten dat zij de wettelijke voorwaarden om een ontvankelijk beroep in te dienen naleeft.

Het verweer tegen het middel is niet ernstig en kan daarom niet worden weerhouden.”.

Beoordeling

7.1. Artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in volle rechtsmacht, terwijl het bestreden arrest werd gewezen ingevolge een beroep tot nietigverklaring. De schending van de voormelde bepaling wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd zodat het enige middel in die mate niet-ontvankelijk is.

“§ 2. Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld.

§ 3. Indien geen der partijen vraagt om te worden gehoord dan worden deze geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval de afstand van het geding of de gegrondheid van het beroep vastgesteld.”.

Uit het rechtsplegingsdossier van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat de in de voornoemde bepaling bedoelde beschikking van 22 oktober 2012 met een ter post aangetekende brief van 23 oktober 2012 naar de verzoeker werd gestuurd. Het rechtsplegingsdossier bevat evenwel geen verzoek om gehoord te worden.

Met een door Bpost op 29 oktober 2012 afgestempeld afgiftebewijs van een aangetekende zending, gericht aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wil de verzoeker aantonen dat hij binnen de voorgeschreven termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking van 22 oktober 2012 een verzoek om gehoord te worden heeft ingediend. De verzoeker legt ditzelfde afgiftebewijs ook voor in de zaken met nrs. A. 207.416/XIV-34.726, 207.421/XIV-34.729 en 207.436/XIV-34.737. In zijn brief van 23 november 2012 aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt de raadsman van de verzoeker bovendien dat de vier vragen om te worden gehoord vermoedelijk geklasseerd werden in de dossiers “REGUL 23.748 (...)” of “REGUL 23.743 (...)”.

Wanneer een verzoeker er, zoals te dezen, voor kiest om met één aangetekende zending meerdere procedurestukken naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te sturen, levert het afgiftebewijs van Bpost niet het bewijs dat alle erop vermelde stukken ook daadwerkelijk deel uitmaken van die zending. Bpost spreekt zich immers niet uit over de inhoud van de hem toevertrouwde zending. De stempel van Bpost bevestigt enkel dat er die dag een aangetekende zending werd afgegeven. Hoewel het niet is vereist dat ieder procedurestuk afzonderlijk aangetekend wordt verzonden, is het risico bij het onder één omslag versturen van meerdere procedurestukken voor de afzender. Indien een stuk om één

of andere reden niet in het desbetreffende rechtsplegingsdossier terechtkomt, ontbreekt het bewijs dat dit stuk tijdig naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gestuurd.

De ter post aangetekend afgegeven zending van 29 oktober 2012 bevatte volgens de verzoeker minstens vier vragen om te worden gehoord in vier verschillende zaken. De verzoeker beweert echter niet dat deze zending verloren is gegaan of niet naar behoren door Bpost is aangeboden. Van een klacht bij Bpost is in ieder geval geen sprake. De verzoeker toont met het afgiftebewijs van de aangetekende zending niet aan dat hij op 29 oktober 2012 in de huidige zaak een vraag om gehoord te worden per aangetekende brief aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzonden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen